

skal da altsaa anbefale mit Forslag og bede det ærede Thing, saavidt muligt, ikke alene at see hen til den juridiske Betragtning af Sagen, men ogsaa at tage de andre foreliggende Omstændigheder med i Betragtning, for at det om muligt derved kunde bevæges til at slutte sig til mit Forslag.

Mourier: Efter hvad der er blevet ytret af den høitærede Cultusminister, kan jeg ikke troe, at Thinget skulde være tilbøjeligt til at antage det stillede Ændringsforslag, forsaavidt de saakaldte Bindinge Ulllevangs- eller Bisby-Jorder angaaer. Det maa vistnok erkjendes at være i det Mindste meget tvivlsomt, om Lovforslagets almindelige Regel kunde komme disse Jorders Besiddere tilgode, og, dette forudsat, turde det dog nok være meest i sin Orden, at Sagen for saavidt overlades til Domstolenes Afgjørelse. Jeg bemærker herved, at lignende Tilfælde maatte ogsaa kunne forekomme med Hensyn til andre Jorder, og det Naturligste og Rigtigste er da, at man indskrænker sig til i Loven at opstille den almindelige Regel, og hvor der er Tvivl om, hvorvidt eet eller andet Tilfælde efter de factiske Forhold gaaer ind under denne Regel, overlader Spørgsmaalet om Lovens Anvendelighed i sige Tilfælde til Domstolene. Nu vilde vel den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), at man netop ikke skulde slaae ind paa denne Vej, men at man, paa Grund af og i Erkjendelse af Tilfældets Tvivlsomhed, hellere skulde afgjøre det efter Billighed ved Loven selv. Imidlertid er Sagen neppe saaledes stillet paa det rigtige Standpunkt; thi Spørgsmaalet er her egentligen slet ikke om, hvad der er billigt, men om, hvorvidt de Jorder, om hvilke her er Tale, virkelig passe ind under Lovens Regel. Ialtfald maatte det, for at man skulde kunne gaae ind paa en saadan speciel legal Afgjørelse med Hensyn til Bisby-Jorderne, kunne forudsættes som givet, at det factiske var saatilstrækkeligt klar, at Thinget var sat i Stand til, med fuld Sikkerhed at skjonne, om Loven virkelig burde gjøres anvendelig paa disse Jorder; men dette er meget langt fra at være Tilfældet, og jeg troer, at det ærede Thing saa meget mindre bør indlade sig paa at tage

en saadan Bestemmelse, som Forslaget herom først er fremkommet ved Sagens tredie Behandling. — Jeg skal, da jeg har Ordet, endnu kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til den anden Deel af Ændringsforslaget, den nemlig, som angaaer de meget omtalte Fæstesteder paa Kjøbenhavns Amt med omtrent 94 Tønder Hartforns Tilliggende, der ved et i Aaret 1848 oprettet Testament ere, tilligemed Testators øvrige Efterladenskab, skjenkede til Understøttelse for unge Studerende ved Kjøbenhavns Universitet og henlagte under Universitetets Bestyrelse. Den ærede Rigsdagsmand, jeg før nævnte, yttrede vel, at, dersom Loven ikke skulde gjøres gjeldende paa disse Fæstesteder, saa burde den slet ikke gjelde for noget af Universitetets Gods; men heri gik han dog vistnok for vidt, hvilket det forekommer mig, at den ærede Ordfører tilstrækkeligt har oplyst. Det ligger klart for Dagen, at de Grunde, som kunne tale for og ene kunne retfærdiggjøre denne særegne Lov, ikke i mindste Maade passe paa de Fæstesteder, hvorom her er Spørgsmaal. Forsaavidt det er bemærket, at Loven dog i ethvert Fald vilde faae en saadan Udstrækning, at den ogsaa kom til at omfatte adskilligt Bøndergods, med Hensyn til hvilket de i sin Tid givne Tilfagn ikke umiddelbart og i det fulde Omfang finde Anvendelse, da er dette noget ganske Andet. Det er for at blive staaende ved Universitetet, i alt Fald kun saadant Bøndergods, som i en Række af Aar har staaet i Forbindelse med det øvrige Universitetsgods, saa at det paa en Maade har udgjort en Heelhed med dette, og er factisk blevet bestyret efter de samme Regler. Men alt dette passer jo slet ikke paa de omtalte 10 Gaarde og 10 Huse, der ikke tidligere have hørt under Universitetet, og heller ikke nu skulle gaae ind under dettes almindelige Formue, men derimod høre til et særskilt, i et specielt Diemed stiftet, Legat, for ikke at tale om, at Overdragelsen til Universitetet endnu ikke er endeligen fuldbyrdet, da Testators Vo, som i Motiverne bemærket, ikke endnu er sluttet. Intet er vissere, end at Besidderne af disse Fæstesteder ikke have havt den fjerneste Anledning til at vente, at en saadan Begunstigelse skulde komme dem tilgode, og der er derfor